

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SODNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONES DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUD EUROPSKE UNIE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA

LUXEMBOURG

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

- 1351129

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

11 декември 2025 година*

„Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Член 205 — Солидарна отговорност — Несъстоятелност на главния длъжник — Запазване на задължението за плащане на ДДС — Солидарна отговорност на трето лице след заличаване на главния длъжник от търговския регистър — Принцип на правната сигурност — Принцип на пропорционалност“

По дело C-121/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд Велико Търново (България) с акт от 7 февруари 2024 г., постъпил в Съда на 14 февруари 2024 г., в рамките на производство по дело

„Ваниз“ ЕООД

срещу

Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“
Велико Търново,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: I. Ziemele, председател на състава, A. Kumin и S. Gervasoni (докладчик), съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

* Език на производството: български.

- за „Ваниз“ ЕООД, от Хр. Костадинов, адвокат,
- за Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ Велико Търново, от Б. М. Николов,
- за българското правителство, от С. Русева и Т. Цингилева, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от Р. Pérez Zapico, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от М. Herold и М. Илкова, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 септември 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, наричана по-нататък „Директивата за ДДС“), както и на принципите на пропорционалност и на правна сигурност.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между „Ваниз“ ЕООД, дружество с ограничена отговорност по българското право, и Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ Велико Търново (България) (наричан по-нататък „данъчната администрация“) относно ангажирането на солидарната отговорност на „Ваниз“ за плащането на данък върху добавената стойност (ДДС).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображение 44 от Директивата за ДДС гласи:

„Държавите членки следва да могат да предвидят някой, различен от данъчнозадълженото лице по ДДС, да бъде държан солидарно отговорен за плащането му“.

- 4 Член 193 от посочената директива предвижда:

„ДДС е платим от всяко данъчнозадължено лице, извършващо облагаеми доставки на стоки и услуги, освен когато е платим от друго лице в случаите, посочени в членове 194—1996 и член 202“.

5 Съгласно член 205 от тази директива:

„При ситуациите, посочени в членове от 193—200 и членове 202, 203 и 204, държавите членки могат да предвидят, че лице, различно от лицето — платец на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС“.

6 Член 207 от същата директива гласи:

„Държавите членки предприемат мерките, необходими да се гарантира спазването от лицата, считани за платци на ДДС, вместо данъчнозадълженото лице, неустановено на съответната тяхна територия в съответствие с членове 194—197 и членове 199 и 204, на задълженията за плащане, предвидени в настоящия раздел.

Държавите членки също предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че лицата, които съгласно член 205 са солидарно отговорни за плащането на ДДС, спазват тези задължения за плащане“.

Българското право

ДОПК

7 Член 21, алинея 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДВ, бр. 105 от 29 декември 2005 г.) в редакцията му, в сила от 1 януари 2006 г. (наричан по-нататък „ДОПК“), гласи:

„В случаите по чл. 16, 18 и 19 отговорността на третите лица се установява с ревизионен акт“.

8 Член 112, алинея 1 от този кодекс предвижда:

„Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията“.

9 Член 168 от този кодекс гласи:

„Публичното вземане се погасява:

[...]

б. след разпределение на постъпленията от осребряване на актива на юридическо лице, обявено в несъстоятелност, освен ако други лица отговарят за публичното задължение;

7. при заличаване на юридическото лице след прекратяване с производство по ликвидация, освен ако други лица отговарят за публичното задължение;

[...]“.

ЗДДС

- 10 Член 177 от Закона за данък върху добавената стойност (ДВ, бр. 63 от 4 август 2006 г.) в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „Законът за ДДС“), гласи:

„(1) Регистрирано лице — получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък.

(2) Отговорността по ал. 1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117—120 от [ДОПК].

(3) За целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия:

1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и

2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

(4) Отговорността по ал. 1 не е обвързана с получаването на конкретна облага от невнасянето на дължимия данък.

(5) При условията на ал. 2 и 3 отговорност носи и предходен доставчик на лицето, което дължи невнесения данък.

(6) В случаите по ал. 1 и 2 отговорността се реализира по отношение на лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимият данък, а когато събирането е неуспешно, отговорността може да бъде реализирана по отношение на всеки следващ получател по реда на доставките.

(7) Алинея 6 се прилага съответно и по отношение на предходните доставчици“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 11 През месеците юли, август и септември 2017 г. „Ваниз“, чийто предмет на дейност е осъществяване на автомобилни товарни превози, закупува товарни автомобили и наема моторни превозни средства от доставчика „Старс интернационал“ ЕООД, което му издава 35 фактури за тези различни сделки. Последното дружество включва посочените сделки в справка-декларациите си за ДДС, а „Ваниз“, в качеството си на получател по разглежданите в главното производство сделки, упражнява правото си на приспадане на ДДС. След извършена проверка данъчната администрация обаче установява, че декларираният от „Старс интернационал“ ДДС не е внесен в държавния бюджет.
- 12 На 19 юли 2019 г. е открито производство по обявяване в несъстоятелност на „Старс интернационал“. С решение от 4 август 2020 г. това производство е прекратено и е постановено заличаването на „Старс интернационал“ от търговския регистър.
- 13 На 17 януари 2022 г. данъчната администрация възлага извършването на данъчна ревизия на „Ваниз“ за установяване на солидарната му отговорност за плащането на ДДС, който „Старс интернационал“ е декларирано въз основа на споменатите 35 фактури, но не е внесло в държавния бюджет. В това производство данъчната администрация приема, че „Ваниз“ е знаело или е било длъжно да знае, че този ДДС няма да бъде внесен.
- 14 Тъй като счита, че „Ваниз“ е солидарно отговорно за плащането на споменатия ДДС, данъчната администрация му издава ревизионен акт за сумата от 217 277,82 лева (BGN) (приблизително 111 092 евро) и лихва върху нея в размер на 114 365,21 лева (приблизително 58 474 евро).
- 15 „Ваниз“ обжалва този ревизионен акт пред Административен съд Велико Търново (България), който е запитващата юрисдикция. Това дружество посочва, че „Старс интернационал“, главен длъжник по разглежданото в главното производство задължение за ДДС, е заличено от търговския регистър и е престанало да съществува като юридическо лице от 4 август 2020 г., тоест преди образуването на 17 януари 2022 г. на производството за установяване на солидарна отговорност за плащане на споменатото задължение, и че задълженията на юридическото лице са се погасили с прекратяването му, така че вече не може да се образува производство за установяване на солидарна отговорност на трето лице за тези задължения.
- 16 Данъчната администрация обаче счита, че по силата на националното законодателство задължението за ДДС не се погасява с прекратяването на длъжника, ако трети лица са солидарно отговорни за това задължение.
- 17 Запитващата юрисдикция припомня, че в решение от 20 май 2021 г., АЛТИ (С-4/20, EU:C:2021:397), Съдът е постановил, че по силата на солидарната отговорност, предвидена в член 205 от Директивата за ДДС, държавите

членки могат да възложат в тежест на лицето, солидарно отговорно за плащане на невнесения от платеща данък, всички свързани с него задължения, когато е доказано, че това лице е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, като е знаело или е било длъжно да знае, че длъжникът няма плати този данък.

- 18 Запитващата юрисдикция обаче счита, че следва да се определят времевите рамки на солидарната отговорност, и по-конкретно следва да се уточни до кога е допустимо да се търси такава отговорност. Според запитващата юрисдикция следва да се има предвид, че в случая не се касае за установяване на данъчни задължения на субекта — данъчнозадължено лице, а за отговорност за чужди задължения, и че лицето, от което се иска плащане на тези задължения, разбира, че следва да понесе такава отговорност, в момент, когато платецът на ДДС вече е престанал да съществува в правния мир. Ето защо запитващата юрисдикция иска да се установи дали прилагането на солидарната отговорност на „Ваниз“ от данъчната администрация е в съответствие с разпоредбите на член 205 от Директивата за ДДС, разглеждан в светлината на принципите на правото на Съюза.
- 19 При тези обстоятелства Административен съд Велико Търново решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
 - „1) Разпоредбите на § 44 от преамбюла и чл. 205 от [Директивата за ДДС] и съответно принципите за прозрачност и съразмерност на отговорността допускат ли образуване на производство по установяване качеството на солидарен длъжник за плащане на ДДС и размер на солидарната отговорност, след като основният носител на задължението вече е престанал да съществува като правен субект?
 - 2) Допускат ли след заличаване [от търговския регистър] на задълженото лице без правопримемство на правата и задълженията му да съществува вписано задължение на това лице, за което впоследствие да отговаря трето лице?
 - 3) Отговаря ли посочената административна практика на националната данъчна администрация на проявлението на принципа на правна сигурност?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 20 Според данъчната администрация преюдициалните въпроси са недопустими.
- 21 От една страна, обратно на посоченото от запитващата юрисдикция в първия въпрос, данъчната администрация твърди, че ревизионното производство за установяване на качеството на солидарен длъжник на „Ваниз“ за плащане на

задължението на „Старс интернационал“ за ДДС на основание член 177 от ЗДДС вече е било започнало към датата на прекратяване на последното дружество. Следователно първият въпрос не съответствал на фактическата обстановка по спора в главното производство, поради което бил изцяло хипотетичен.

- 22 От друга страна, липсвала релевантна правна уредба на Съюза, която да позволи да се отговори на втория въпрос.
- 23 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда член 267 ДФЕС въвежда производство за пряко сътрудничество между Съда и юрисдикциите на държавите членки. В рамките на това производство, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, всяка преценка на обстоятелствата по делото е от компетентността на националния съд, който следва да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда, докато Съдът е оправомощен единствено да се произнася по тълкуването или валидността на дадена разпоредба от правото на Съюза с оглед на фактите, които са му посочени от националния съд (вж. в този смисъл решения от 16 март 1978 г., *Oehlschläger*, 104/77, EU:C:1978:69, т. 4, и от 4 октомври 2024 г., *Schrems* (Разкриване на данни на широката общественост), C-446/21, EU:C:2024:834, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 24 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори с оглед на стоящите в основата му факти, които запитващата юрисдикция е посочила и чиято точност е длъжна да провери.
- 25 Освен това преценката в точка 22 от настоящото решение се отнася до разглеждането по същество на поставените въпроси и не представлява основание за недопустимост.
- 26 Следователно възраженията за недопустимост, повдигнати от данъчната администрация, трябва да бъдат отхвърлени.

По същество

- 27 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 205 от Директивата за ДДС, разглеждан в светлината на принципите на пропорционалност и на правна сигурност, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която от лицето, солидарен длъжник за плащане на ДДС по смисъла на този член 205, може да се търси отговорност и след като лицето — платец на този данък, е престанало да съществува като правен субект, когато е доказано, че първото лице е упражнило правото си на приспадане, като е знаело или е било длъжно да знае, че второто лице няма да плати този данък.

- 28 Най-напред следва да се припомни, че член 205 от Директивата за ДДС по принцип разрешава на държавите членки да приемат — за целите на ефективното събиране на ДДС — мерки, съгласно които лице, различно от обичайния платец на този данък в съответствие с членове 193—200 и 202—204 от тази директива, е солидарно отговорно за плащането на посочения данък (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 29).
- 29 Тъй като обаче член 205 от Директивата за ДДС не уточнява нито лицата, които държавите членки могат да посочат като солидарни длъжници, нито случаите, в които такова посочване може да се извърши, държавите членки следва да определят реда и условията за реализиране на предвидената в този член солидарна отговорност (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 31).
- 30 При упражняване на това правомощие държавите членки следва да спазват общите принципи на правото, които са част от правния ред на Съюза, сред които фигурират по-конкретно принципът на правната сигурност и принципът на пропорционалност (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 31 В посоченото решение Съдът приема, че член 205 от Директивата за ДДС във връзка с принципа на пропорционалност допуска национална правна уредба, съгласно която солидарно отговорното лице по смисъла на този член трябва да плати не само размера на ДДС, който не е внесен от платца на този данък, но и лихвите за забава, дължими от този платец върху посочения размер, когато е доказано, че това лице е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, като е знаело или е било длъжно да знае, че посоченият платец няма да плати този данък (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 45 и диспозитивът). В същото решение Съдът приема, че такава правна уредба е в съответствие и с принципа на правна сигурност (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 43).
- 32 За да се определи, на първо място, дали член 205 от Директивата за ДДС допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, следва да се вземат предвид нейният текст, контекстът, в който тя се вписва, и целите на уредбата, от която тя е част (вж. по аналогия решение от 25 април 2024 г., Finanzamt X (Употреба и безвъзмездно прехвърляне на стока), С-207/23, EU:C:2024:352, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 33 Видно от текста на член 205 от Директивата за ДДС, същият установява солидарно задължение за плащане на ДДС от лице, различно от лицето — платец на този данък. От самото естество на солидарната отговорност обаче следва, че всеки длъжник е отговорен за цялата сума на дълга и че кредиторът по принцип е свободен да поиска плащането на този дълг от един или от повече длъжници по свой избор (решение от 22 ноември 2017 г., АЕБТРИ, С-224/16, EU:C:2017:880, т. 80 и цитираната съдебна практика).

Следователно обстоятелството, че един от солидарните длъжници е престанал да съществува, не води до отпадане на задължението на другия солидарен длъжник или другите солидарни длъжници.

- 34 Поради това обстоятелството, че лицето — платец на ДДС, е престанало да съществува като правен субект, само по себе си не засяга възможността на данъчната администрация, кредитор по солидарното задължение, да търси отговорност от третото лице, солидарен длъжник за плащане на задължението за ДДС.
- 35 Това тълкуване се потвърждава от контекста, в който се вписва член 205 от Директивата за ДДС, и от неговата цел. Всъщност, видно от членове 193—205 от посочената директива, този член 205 е част от група разпоредби, които целят да се определи лицето — платец на ДДС, в зависимост от различните случаи, и по-точно целят да се осигури ефективното събиране за държавния бюджет на ДДС от лицето, което е най-подходящо с оглед на съответния случай (вж. в този смисъл решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 28). На тази цел съответства да се предвиди ангажирането на солидарната отговорност на трето лице за плащане на ДДС, по-конкретно в случаите, когато лицето — платец на данъка, е изпаднало в несъстоятелност или е престанало да съществува, поради което не може или вече не може да плати този данък.
- 36 На второ място, по отношение на принципа на пропорционалност следва да се припомни, че съгласно този принцип държавите членки следва да използват средства, които позволяват ефективното постигане на преследваната от вътрешното право цел и същевременно в най-малка степен засягат целите и принципите, въведени от съответната правна уредба на Съюза. Така, макар да е оправдано приетите от държавите членки мерки да целят да защитят по възможно най-ефективния начин държавния бюджет, те не трябва да надхвърлят необходимото за тази цел (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 33 и цитираната съдебна практика).
- 37 По отношение на необходимостта да се ангажира отговорността на трето лице, след като лицето — платец на ДДС, е престанало да съществува, следва да се припомни, че Съдът е постановил, че в случай на злоупотреба с ДДС като предвидената в националната правна уредба, разглеждана в главното производство, с оглед на ефективността трябва да има възможност да се съберат в полза на държавния бюджет дължимият данък и всички свързани с него вземания от всеки от съдоговорителите, участвали в злоупотребата (решение от 20 май 2021 г., АЛТИ, С-4/20, EU:C:2021:397, т. 44). Наличието на такава възможност е още по-необходимо в случаите, когато лицето — платец на данъка, е изпаднало в несъстоятелност или е престанало да съществува като правен субект.
- 38 По отношение на въпроса дали такава възможност не надхвърля необходимото за реализирането на солидарната отговорност на трети лица по член 205 от Директивата за ДДС, следва да се отбележи, че ако на

данъчната администрация беше разрешено да търси отговорност от трети лица, участвали в злоупотреба с ДДС, само когато лицето — платец на ДДС, съществува, такова ограничение би засегнало възможността за реализиране на тази отговорност. Всъщност в такъв случай данъчната администрация вече не би могла да предяви иск срещу тези трети лица, когато установи, че вече не може да получи ДДС от лицето — платец на този данък, тъй като последното е престанало да съществува като правен субект. Освен това недобросъвестно лице — платец на данък, би могло да предизвика ликвидацията си, за да възпрепятства по-конкретно реализирането на отговорността на трети лица, които са допринесли за злоупотребата, довела до възникване на задължението за ДДС. Следователно възможността да се търси отговорност от трето лице за плащането на ДДС, след като лицето — платец на данъка, е престанало да съществува, не надхвърля необходимото за гарантиране на полезното действие на член 205 от Директивата за ДДС.

- 39 На трето място, принципът на правна сигурност изисква, първо, в областите, регламентирани от правото на Съюза, правните норми на държавите членки да бъдат формулирани недвусмислено, за да позволяват на лицата, до които се отнасят, да се запознаят ясно и точно с правата и задълженията си, а на националните юрисдикции — да гарантират спазването им (решение от 9 юли 2015 г., *Salomie и Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 40 В случая, видно от акта за преюдициално запитване, член 177, алинея 1 от ЗДДС предвижда, че регистрирано лице — получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен ДДС. Член 177, алинея 2 от ЗДДС уточнява, че отговорността по алинея 1 от този член 177 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че ДДС няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган. Освен това, видно отново от акта за преюдициално запитване, член 168, точка 7 от ДОПК изрично предвижда, че „при заличаване на юридическото лице след прекратяване с производство по ликвидация“ данъчната администрация може при необходимост да търси отговорност от трети лица за плащането на данъчното задължение.
- 41 При тези обстоятелства се налага изводът, че разглежданата в главното производство национална правна уредба позволява получателят на доставка на стоки или услуги да разбере, че ако към момента на осъществяване на сделката е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и ако е упражнил правото си на приспадане, може да носи солидарна отговорност за плащането на този данък, като обстоятелството, че лицето — платец на данъка, е престанало да съществува като правен субект, не го освобождава от тази отговорност.
- 42 След като според запитващата юрисдикция ясно предвижда тази възможност, разглежданата в главното производство национална правна

уредба, изглежда, отговаря на изискванията, припомнени в точка 39 от настоящото решение.

- 43 Принципът на правна сигурност изисква, второ, да не се допуска възможността за безкрайно преразглеждане на положението на данъчнозадълженото лице по отношение на неговите права и задължения спрямо данъчната или митническата администрация (решение от 10 декември 2015 г., *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 44 Съгласно постоянната съдебна практика давностните срокове като цяло изпълняват тази функция (решение от 5 март 2019 г., *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, т. 112 и цитираната съдебна практика). Когато липсва приложима правна уредба на Съюза, държавите членки следва да установят правилата и сроковете за погасяване на задължения за ДДС (вж. в този смисъл решение от 13 юли 2023 г., *Napfény-Toll*, C-615/21, EU:C:2023:573, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 45 При все това, макар установяването и прилагането на тези правила да са от компетентността на държавите членки, те трябва да упражняват тази компетентност при спазване на правото на Съюза, което изисква определянето на разумни срокове, осигуряващи закрила както на данъчнозадълженото лице, така и на съответната администрация (решение от 13 юли 2023 г., *Napfény-Toll*, C-615/21, EU:C:2023:573, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 46 В случая, след като, от една страна, не се оспорва разумността на предвидения в националното право давностен срок за публичните вземания и от друга страна, в този срок данъчната администрация е уведомила лицето, солидарен длъжник по задължението за ДДС, че възнамерява да преразгледа данъчното му положение, изискването на принципа на правна сигурност да не се допуска възможността за безкрайно преразглеждане на положението на данъчнозадълженото лице, не изглежда нарушено, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.
- 47 С оглед на изложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че член 205 от Директивата за ДДС, разглеждан в светлината на принципите на пропорционалност и на правна сигурност, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, по силата на която от лицето, солидарен длъжник за плащане на ДДС по смисъла на този член 205, може да се търси отговорност и след като лицето — платец на този данък, е престанало да съществува като правен субект, когато е доказано, че първото лице е упражнило правото си на приспадане, като е знаело или е било длъжно да знае, че второто лице няма да плати този данък.

По съдебните разноси

- 48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, разглеждан в светлината на принципите на пропорционалност и на правна сигурност, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, по силата на която от лицето, солидарен длъжник за плащане на данък върху добавената стойност по смисъла на този член 205, може да се търси отговорност и след като лицето — платец на този данък, е престанало да съществува като правен субект, когато е доказано, че първото лице е упражнило правото си на приспадане, като е знаело или е било длъжно да знае, че второто лице няма да плати този данък.

Ziemele

Kumin

Gervasoni

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 декември 2025 година.

Секретар

Председател на състава

A. Calot Escobar

I. Ziemele

Вярно с оригинала,	
Люксембург, дата: _____	
11. 12. 2025	За Секретар, по пълномощие
 Радостина Стефанова-Камишева Администратор	